

[Statsministeren.]

at der bliver mindre muligheder for at lave bagmandsvirksomhed. Jeg tænker på bestemmelsen, som forhindrer spekulation i, at en overskridelse af betalingsfristen uden videre bringer pantebreve til at forfalde.

Som det fremgår her i dag, vil det være en af hovedopgaverne for regeringen under forberedelserne af lovgivningsarbejdet i 1973-74 at udarbejde lovforslag, som kan stoppe en række af de huller, bagmændene har fundet i lovgivningen, og samtidig vil regeringen overveje andre forholdsregler over for bagmandsvirksomhed, herunder hvordan vi bedst kan styrke den politimæssige efterforskning.

Jeg vil gerne til det eller de forslag, der har været fremsat om, at folketinget på en eller anden måde skulle medvirke stærkere i forberedelsen af lovgivningen, sige, at jeg egentlig er enig med justitsministeren i, at det burde være nok, når vi har et retsudvalg, at lade dette retsudvalg i samarbejde med justitsministeriet og andre retsorganer, som vi har, arbejde videre og forberede denne lovgivning.

Men jeg mener ikke, det er noget, vi behøver at være uenige om. Hvis der i folketingets 5 partier er stemning for, at vi finder frem til en anden fremgangsmåde, en anden forberedelse af lovgivningen, som partierne mener er mere tilfredsstillende, så mener jeg absolut, det er værd at overveje, og jeg vil i hvert fald indkalde til et møde med parti-formændene, for at vi dér kan overveje, om der er en anden og bedre og i den givne situation ønskelig fremgangsmåde, vi skal anvende. Det afgørende er, at folketinget og regeringen i fællesskab prøver på at løse disse problemer, og jeg har forstået på det, der er sagt i dag, at i de afgørende ting er alle enige.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Inden vi går over til anden omgang af forhandlingen, skal jeg gøre opmærksom på, at taletiden er 5 minutter.

Orla Møller: Under mit første indlæg nævnte jeg den såkaldte Boss-affære; jeg er blevet gjort opmærksom på, at for korrekthedens skyld burde jeg have sagt, at det var firmaet Boss of Scandinavia, der dengang

var til debat. Denne berigtigelse være hermed gjort.

Det er naturligvis noget vanskeligt at komme ind i den store, hidsige politiske debat, når samtlige partier har den samme hensigt, og det er vel nok det væsentlige at få konstateret ved denne debat i dag. Det er rigtigt, jeg har den samme fornemmelse, som statsministeren lige har givet udtryk for, at der langt hen ad vejen i øvrigt er enighed om, hvordan vi skal bære os ad med at løse disse meget udviklede problemer.

Jeg skal prøve på at tage stilling til nogle af de konkrete ting, der har været nævnt i dag. Jeg tror simpelt hen ikke på den tanke, der er fremsat af de konservative her i dag, om, at 5 personer skulle være i stand til at udgøre et tilstrækkelig stærkt udvalg til at arbejde med disse ting. Jo mere man har lyttet til hele fremstillingen af, hvor udviklede problemer det drejer sig om, jo mere må man da blive overbevist om, at disse 5 end ikke ville kunne få 24 timer i døgnet til at slå til for at gennemarbejde bare noget af det allervæsentligste i denne sag. Derfor vil jeg nok mene, at det, fru Nathalie Lind var inde på, måske kan sammenkobles og i særlig grad drøftes under de forudsætninger, som statsministeren nævnte, og man må så finde ud af en eller anden form, hvorunder man kan få retsudvalget centralt placeret i disse forhandlinger.

Jeg synes, der er grund til at sige, at retsudvalget i almindelighed i denne sag har fungeret særdeles effektivt. Det ville næsten være en skam, for at sige det på den måde, om ikke retsudvalgets energiske medlemmer fik lov til at fortsætte behandlingen af disse ting under en eller anden form. Derfor ville jeg være meget taknemlig for at få den drøftelse i gang, som statsministeren indbyder til, for dermed er der lagt op til en åben forhandling om, under hvilken form vi kan få realiseret det, som hr. Gudme kaldte samarbejdet mellem regeringen og folketinget. Jeg tror altså, der på dette punkt er en mulighed for en konkret, stærk løsning.

Jeg vil gerne sige tak for de redegørelser, vi har fået fra både boligministeren, finansministeren og handelsministeren. De viser med al tydelighed, at der sker noget på disse områder, som ikke bare er foranlediget af, at der har været megen diskussion om disse ting; det er et konstant arbejde, der finder